

Arrest

nr. 198 642 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op (...) in het Armeense dorp Astkhadzor. Sinds 24 februari 1996 woont u officieel samen met A. N. (...) (O.V. (...)). Samen hebben jullie 4 kinderen, onder wie een inmiddels meerderjarige zoon A. S. (...) (ov (...)). Op 12 mei 2009 vroeg u, gelijktijdig met uw partner, voor het eerst asiel bij de Belgische autoriteiten. Deze aanvraag werd op 22 november 2010 door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U stelde beroep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij

arrest van 3 maart 2011 de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigde. Op 7 april 2011 verklaarde u zich opnieuw vluchteling bij de Belgische autoriteiten. Op 11 april 2011 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag af te sluiten met een bijlage 13quater (weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag). Kort nadien, op 22 april 2011, vroeg u voor de derde keer asiel bij de bevoegde instanties. Omdat u zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aanbood om gehoord te worden op 30 mei 2011, werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw derde asielaanvraag en bijgevolg werd voormelde aanvraag op 12 juli 2011 afgesloten. Zonder naar uw herkomstland te zijn teruggekeerd vroeg u, zoals bij vorige aanvragen gelijktijdig met uw partner, voor de vierde keer asiel op 20 februari 2015.

Voor uw eerste asielaanvraag beriep u zich op problemen in de nasleep van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Uw problemen begonnen nadat u op 21 februari 2008 zonder medeweten van uw vrouw samen met andere dorpsbewoners naar Jerevan ging om er tijdens de demonstraties naar aanleiding van de voorafgaande presidentsverkiezingen te protesteren tegen de lokale politiek. Op 1 maart 2008 nam u niet enkel deel aan de protestacties, maar filmde u ook hoe de autoriteiten met de burgers omgingen. Tijdens deze gebeurtenissen hield de politie u tegen en vroeg om uw paspoort. Het incident liep uit de hand en uiteindelijk werd u door een agent in elkaar geslagen. Ook uw moeder en uw partner werden zeer ruw behandeld door de politie, waardoor uw vrouw zelfs een ongeborn kind verloor. Na deze gebeurtenissen keerde u niet meer naar huis terug, maar bleef tot aan uw vertrek bij uw zus in Artashat. In uw afwezigheid, werd het raam van uw huis nog ingegooid en er kwamen vaak onbekende mensen naar het dorp. Uw vrouw trok daarom tijdelijk in haar ouderlijke huis. U verliet Armenië uiteindelijk in juni 2008. U verbleef nog zowat een jaar in Georgië. U verliet Georgië samen met uw gezin op 6 mei 2009. Op 12 mei 2009 kwam u in België aan.

Voor uw huidige aanvraag verklaart u dat uw problemen in Armenië nog steeds actueel zijn. U verwijst hiervoor naar algemene informatie, waaruit blijkt dat opposanten actueel nog gevisieerd worden. U gaf verder ook aan dat het huis van uw ouders dat u door middel van erfenis rechtmatig toekomt werd afgenomen. Voorts vreest u problemen voor uw in België meerderjarig geworden zoon; hij zou niet meer kunnen aarden in Armenië. Met name zou hij er problemen krijgen bij het vervullen van zijn legerdienst. Ter staving van deze nieuwe elementen legde u verschillende artikels neer waarin de vervolging van bepaalde opposanten wordt beschreven en waarin de omstandigheden in het leger worden bekritiseerd.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er met betrekking tot uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u werd genomen gezien het ongegronde karakter van uw asielmotieven. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal toen beschikte bleek dat er in Armenië geen sprake meer was van politiek gemotiveerde vervolgingen tegen opposanten tenzij in uitzonderlijke gevallen waarover dan in de media werd bericht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u diende hiertegen geen cassatieberoep in. Betreffende uw tweede en derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken telkenmale een beslissing tot weigering van inoverwegingname genomen gezien u tijdens uw tweede asielaanvraag geen pertinent nieuwe elementen aanbracht en u tijdens uw derde asielaanvraag niet kwam opdagen op het vooropgestelde interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en hiervoor niet binnen de wettelijk gestelde termijn een afdoende reden kon geven. Bijgevolg kan van u worden verwacht dat u met betrekking tot deze vierde asielaanvraag overtuigende elementen aanhaalt die een vervolgingsvrees zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming alsnog gegrond maken. Dit is echter geenszins het geval.

Betreffende het asielmotief dat u in het verleden aanbracht, namelijk dat u omwille van politieke redenen werd vervolgd, dient te worden gesteld dat u geen overtuigende nieuwe elementen met betrekking tot uw persoonlijk vervolgingsrelaas aanbrengt, maar wel meerdere stukken neerlegt waaruit blijkt dat opposanten in Armenië actueel worden vervolgd.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 konden ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verliepen ze zonder incidenten. Sinds de zomer van 2013 wordt er weliswaar melding gemaakt van een toename van het aantal incidenten waarbij politieke opposanten betrokken zijn, maar niet in die mate dat er actueel in Armenië sprake is van een situatie van systematische vervolging omwille van politieke redenen.

Daarom kan louter het feit dat een asielzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Armenië, op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk.

Gezien u geen overtuigende nieuwe elementen aanbrengt betreffende de redenen waarom u actueel zou worden vervolgd op de algemene verslechterde situatie na, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Armenië zou worden vervolgd. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u sinds 2009 in België verblijft en dat u sindsdien geen enkele betrokkenheid met de oppositie in Armenië vertoont noch is er sprake dat u sindsdien enige activiteiten voor de oppositie in Armenië heeft gedaan (CGVS p.3). Als enig nieuw elementen betreffende dit asielmotief, naast de algemene informatie, gaf u tijdens uw huidige asielaanvraag aan dat uw huis door de autoriteiten werd afgepakt nadat uw ouders stierven (CGVS p.2). U legt hier echter geen enkel bewijs van neer waardoor dit een blote bewering betreft die op zich onvoldoende overtuigend is om aan te nemen, laat staan de aanname dat dit omwille van uw politieke activiteiten uit het verleden zou zijn. Volledigheidshalve werd tijdens uw huidige asielaanvraag nog eens gepeild naar een mogelijke strafzaak tegen u, gezien u tijdens uw tweede asielaanvraag een opsporingsbericht neerlegde, dat door de Dienst vreemdelingenzaken niet als bewijskrachtig werd aanzien gezien het slechts een kopie betrof. U stelde echter niets over de strafzaak te weten, behalve dat dit was omdat u illegaal zou hebben gefilmd tijdens de manifestatie van 1/03/2008. Gevraagd dewelke daar de maximumstraf voor is, kon u dit niet zeggen. Gevraagd welke concrete informatie het document bevatte, kon u dit evenmin zeggen. U kon zelfs niet zeggen of de strafzaak momenteel nog loopt tegen u (CGVS p.2-3). Indien er daadwerkelijk een strafzaak tegen u zou lopen kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de concrete beschuldiging tegen u, welke straf u zou riskeren en dat u op de hoogte zou zijn van de inhoud van het enige document, zijnde een kopie, dat u hieromtrent heeft neergelegd. Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat er effectief in december 2010 een opsporingsbericht voor u werd uitgevaardigd op basis van een lopende strafzaak tegen u. Het feit dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikte (gedateerd november 2010) waaruit bleek dat er toen geen sprake meer was van vervolging van opposanten omwille van enige betrokkenheid bij de gebeurtenissen in maart 2008 tenzij in uitzonderlijke gevallen waarover in de media werd bericht, maakt het feit als zou er in december 2010 een opsporingsbericht in het kader van diezelfde gebeurtenissen voor u zijn verspreid des te minder geloofwaardig. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nog louter omwille van uw (zeer beperkte) betrokkenheid bij de manifestaties naar aanleiding van de verkiezingen in 2008 zou worden vervolgd. Dit blijkt noch uit uw verklaringen noch uit de (geactualiseerde) informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt die geenszins stelt dat mensen die in het verleden in beperkte mate politiek actief zijn geweest door de autoriteiten louter omwille van dit engagement uit het verleden (2008) zouden worden gevisieerd. Bijgevolg kan de verslechterende situatie voor politieke opposanten sinds 2013 geenszins betekenen dat u bij terugkeer omwille van activiteiten uit 2008 zou worden vervolgd.

Verder gaf u nog aan een vrees te koesteren dat uw zoon naar het leger zou worden gestuurd gezien de vele mishandelingen die er binnen het leger zouden plaatsvinden en het feit dat hij naar een conflictgebied zou kunnen worden gestuurd. Dergelijke vrees kan echter niet naar u worden geëxtrapoleerd gezien u reeds uw legerdienst hebt verricht waardoor dit motief geen persoonlijke vervolgingsvrees vervat.

Volledigheidshalve kan worden gemeld dat uw vrouw op basis van de door haar persoonlijk ingeroepen asielmotieven de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Voor de toepassing van het principe eenheid van gezin dient aan 4 cumulatieve voorwaarden voldaan worden waaronder een gedeelde vrees. Echter werd uw echtgenote erkend omdat zij het slachtoffer dreigt te worden van "gender gerelateerd vervolging waartegen de Armeense autoriteiten geen bescherming willen of kunnen bieden". Dergelijke vrees is dan ook niet van u op toepassing. U kan zich dan ook niet op deze voor haar persoonlijke asielmotieven beroepen daar elke vrees individueel dient te worden onderzocht beoordeeld en het persoonlijke karakter van de vrees dan ook centraal staat.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u aangebrachte documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De door u neergelegde artikels met betrekking tot de vervolging van opposanten geeft inderdaad aan dat bepaalde opposanten actueel in Armenië worden vervolgd hetgeen nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Echter komt u in geen van de artikelen voor noch legde u enig engagement voor de oppositie aan de dag sinds 2008 waardoor dergelijke artikels geen persoonlijke vervolgingsvrees voor uw persoon kunnen staven.

De artikels met betrekking tot omstandigheden in het Armeens leger hebben geen betrekking op uw persoonlijke vrees voor vervolging en zijn dan ook niet dienstig om bovenstaande motivering te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 8 EVRM, van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut, evenals van het beginsel van familiale eenheid en van het beginsel van afgeleide vluchteling"*.

2.2.1. De schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij haar eerste asielaanvraag. Met betrekking tot de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd door verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen gezien het ongegronde karakter van haar asielmotieven. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verzoekende partij diende hiertegen geen cassatieberoep in. Betreffende haar tweede en derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken telkenmale een beslissing tot weigering van inoverwegingname genomen gezien verzoekende partij tijdens haar tweede asielaanvraag geen pertinente nieuwe elementen aanbracht en zij tijdens haar derde asielaanvraag niet kwam opdagen op het vooropgestelde interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hiervoor niet binnen de wettelijk gestelde termijn een afdoende reden kon geven.

Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat haar asielmotieven ongegrond zijn. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn aan te tonen dat de door verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag voorgehouden asielmotieven wel degelijk gegrond zijn.

2.2.5. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt *“(d)at verzoeker dus het uittreksel van zijn geboorteakte niet sneller kon indienen. Dat hij het in bijlage van huidig beroep voegt. Dat het uittreksel van deze geboorteakte uitdrukkelijk meldt dat verzoeker geen wettige vader heeft en dat hij enkel door zijn moeder werd erkend. Dat dit het relaas van verzoeker bevestigt en defacto de geloofwaardigheid ervan versterkt. (...) Overwegende dat niet kan worden betwist dat verzoeker een natuurlijk kind en een kind zonder vader is. Dat deze enige eigenschap in ALGERIJE tot discriminaties leidt. (...) Dat de Franse OFPRA de situatie van de natuurlijke kinderen in ALGERIJE bevestigt, evenals de discriminaties waarvan zij het slachtoffer zijn. Dat verzoeker in zijn land van herkomst altijd het slachtoffer van discriminaties is geweest. (...) Dat verzoeker om deze reden nooit een identiteits-kaart kon verkrijgen. (...) dat dit bovendien ook uitlegt waarom hij niet over een schoolattest beschikt.”*, stelt de Raad vast dat deze passage in het verzoekschrift overduidelijk het resultaat is van slecht knip- en plakwerk, nu verzoekende partij de Armeense nationaliteit heeft en zij gedurende de asielprocedure nooit eerder gewag heeft gemaakt van dergelijke problemen. Voorts wordt nergens in de motivering van verwerende partij gerept over het ontbreken van een geboorteakte/identiteitskaart/schoolattest en door verzoekende partij werd, in tegenstelling tot wat zij stelt in voormeld betoog, geen ‘uittreksel van haar geboorteakte’ als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegd. Dit betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.6.1. Verder oppert verzoekende partij nog in haar verzoekschrift dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend nu zowel haar echtgenote als haar kinderen erkend zijn als vluchteling. Verzoekende partij verwijst hiervoor naar het begrip *“afgeleide vluchteling”* en het principe van eenheid van gezin. De motivering in de bestreden beslissing dat zij niet erkend kan worden als vluchteling omwille van de vluchtelingenstatus van haar echtgenote gezien geen sprake is van een gedeelde vrees daar haar echtgenote erkend werd omdat zij het slachtoffer dreigt te worden van “gender gerelateerde vervolging waartegen de Armeense autoriteiten geen bescherming willen of kunnen bieden”, gaat volgens verzoekende partij niet op nu haar kinderen wel omwille van de vluchtelingenstatus van hun moeder erkend werden als vluchteling en drie ervan jongens zijn, waarvan één bovendien meerderjarig. In verband met het principe van eenheid van gezin verwijst verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarnaast verwijst zij in haar betoog nog naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale

bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stellende dat *deze beschikking de toepassing van het beginsel van familiale eenheid aan geen enkele toepassingsvoorwaarde onderschikt*". Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van haar zoon A. (bijlage 2), de "*bijlage bij de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van N. A. (...)*" (bijlage 2), het arrest nr. 181 565 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 januari 2017 (bijlage 3), en een artikel in verband met het principe van eenheid van gezin (bijlage 4).

2.2.6.2. De Raad benadrukt evenwel dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij geenszins kan worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar gezinsleden tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt.

De Raad wijst erop dat UNHCR in de paragrafen 181 t.e.m 188 van het '*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*' (2011) stelt dat alleen wanneer voldaan wordt aan vier cumulatieve voorwaarden men in het kader van een familie-eenheid kan worden erkend als vluchteling: verzoekende partij moet behoren tot het kerngezin, verzoekende partij bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekende partij. Uit wat volgt blijkt evenwel dat *in casu* geen sprake is van een gedeelde vrees.

Wat betreft de door haar echtgenote ingeroepen vrees dat zij het slachtoffer dreigt te worden van 'gender gerelateerde vervolging waartegen de Armeense autoriteiten geen bescherming willen of kunnen bieden' en omwille waarvan zij, en bij uitbreiding haar (op het moment van de asielaanvraag) minderjarige kinderen (zie bijlage 2 van het verzoekschrift), erkend is als vluchteling, motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing terecht dat dergelijke vrees niet op verzoekende partij van toepassing is.

Voorts bemerkt de Raad dat door de meerderjarige zoon van verzoekende partij, A., een eigen asielaanvraag werd ingediend en dat deze op basis van de door hem persoonlijke ingeroepen asielmotieven de vluchtelingenstatus heeft verkregen (zie bijlage 2 van het verzoekschrift). In de bestreden beslissing wordt evenwel terecht opgemerkt dat waar verzoekende partij aangeeft een vrees te koesteren dat haar zoon A. naar het leger zou worden gestuurd gezien de vele mishandelingen die er binnen het leger zouden plaatsvinden en het feit dat hij naar een conflictgebied zou kunnen worden gestuurd, dergelijke vrees niet naar verzoekende partij zelf geëxtrapoleerd kan worden gezien zij reeds haar legerdienst heeft verricht waardoor dit motief geen persoonlijke vervolgingsvrees vervat.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning als vluchteling van haar gezinsleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Wat betreft nog de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 23 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, wijst de Raad erop dat dit artikel weliswaar stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, doch bepaalt deze richtlijn geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad wijst erop dat verzoekende partij aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, benadrukt de Raad dat de geciteerde rechtspraak geen bindende precedentwaarde heeft en dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke

gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekende partij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft hiertoe manifest in gebreke.

2.2.7. De Raad stelt verder vast dat de motivering van verwerende partij dat betreffende het asielmotief dat verzoekende partij in het verleden aanbracht, namelijk dat zij omwille van politieke redenen werd vervolgd, dient te worden gesteld dat zij geen overtuigende nieuwe elementen met betrekking tot haar persoonlijk vervolgingsrelaas aanbrengt, en dat waar zij wel meerdere stukken neerlegt waaruit blijkt dat opposanten in Armenië actueel worden vervolgd vastgesteld dient te worden dat de verslechterende situatie voor politieke opposanten sinds 2013 geenszins betekent dat verzoekende partij bij terugkeer omwille van activiteiten uit 2008 zou worden vervolgd, door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor desbetreffende motivering als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT